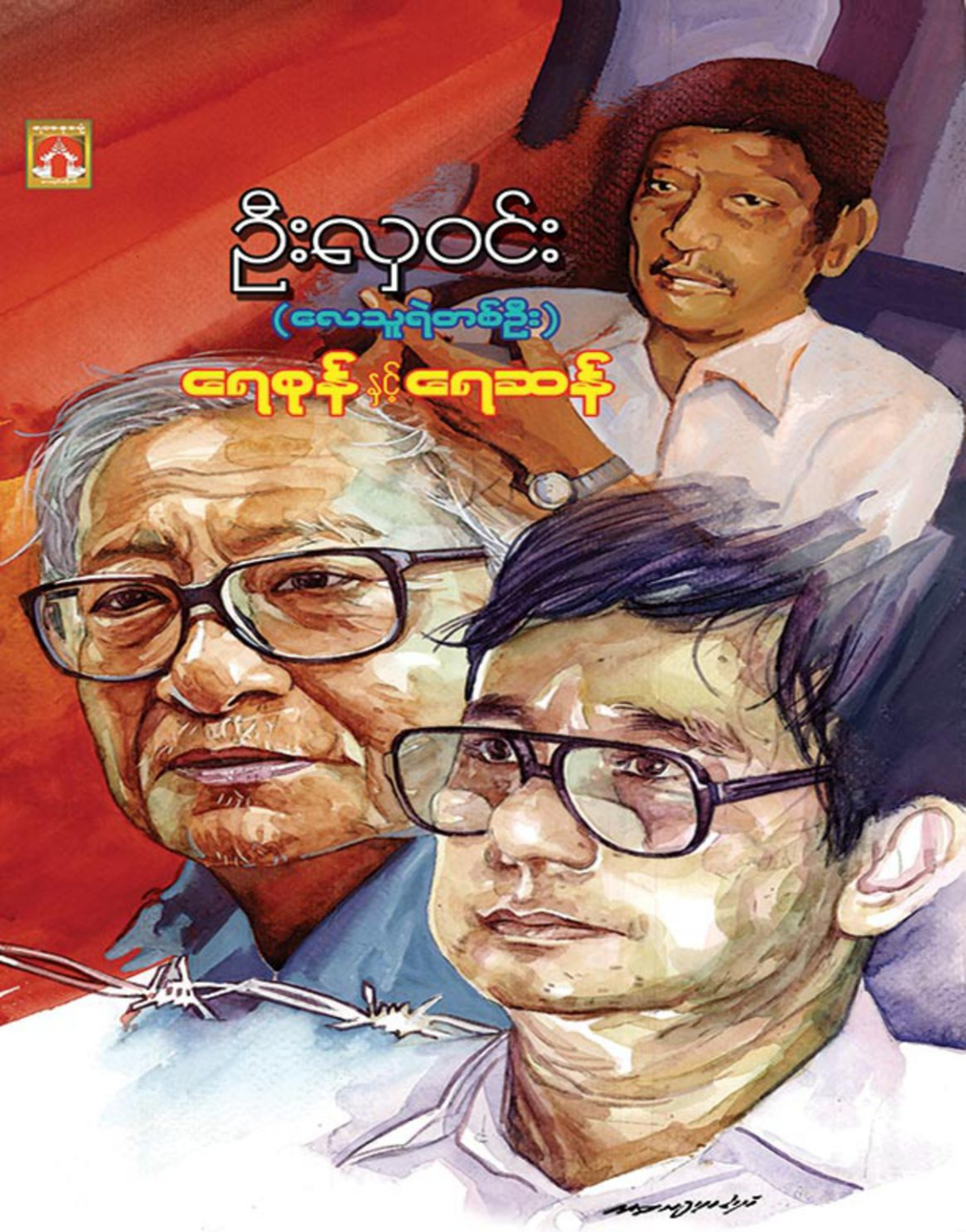

ဦးလှဝင်း

(လေသူရဲတစ်ဦး)

ကျေနပ်နှင့် ကျဆန်

ရေစုန်နှင့် ရေဆန်
(ပထမပိုင်း)
စာရေးသူ အမှာ စာ

ရယ်ရတယ် ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် 'ရေစုန်နှင့် ရေဆန်' စာအုပ်ကို ရေးပြီးခဲ့တာ ၁၉၉၀ ခုနှစ်
ကတည်းကပါ။

ဒီနေ့ ၂၀၁၇ ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၂၇ နှစ် ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဒီစာအုပ်မှာ ပါဝင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်အများ စုကလည်း မရှိကြတော့
ပါဘူး။

ကွယ်လွန်သူ... ။

ပြည်ပ ရောက်နေသူ... ။

ဇာတ်ကောင် ဆယ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်တလေပဲ ဒီနေ့ မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ ရှိပါတော့တယ်။

ဘာကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရပါသလဲ။

အမှန်ကို ပြောပါမယ်။

ဒီစာအုပ်ကို ရေးပြီးစအချိန်က စာအုပ်မှာ ဒေါသသင့်နေတဲ့ အခန်း
တွေ အများကြီး ပါနေပါတယ်။

အမှန်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် မရေးသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါ။

ရေးပြီးစအချိန်က ကိုဝင်းမောင် (မင်းယုဝေ)က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။

"ကိုလှဝင်း... ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်သူမှ ပေးမဖတ်နဲ့ ။ ခင်ဗျား အိမ်မှာလည်း ဆက်မသိမ်းထားနဲ့ ။ မီးသာရှိပစ်လိုက်တော့"တဲ့ ။

ဒီစာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ရေးခဲ့တာလဲ။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးတွေလို အလွန်ခင်မင်ခဲ့တဲ့ ကိုဝင်းတင် (ဟံသာဝတီဦးဝင်းတင်)နှင့် မောင်သော်က(ဗိုလ်မှူးဘသော်)တို့ ကိုစိတ်ကောက် ပြီး ရေးခဲ့တာပါ။

ဘာကြောင့် စိတ်ကောက်ရတာလဲ။

၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းကာလ ဖွဲ့စည်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ စာနယ်ဇင်း သမဂ္ဂကို ကျောခိုင်းပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဦးဆောင်တဲ့ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကို သူတို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ကြတဲ့ အတွက်ပါ။

ဘာကြောင့် ဒီလုပ်ရပ်ကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ရတာလဲ။

(၁) သူတို့ ဒုက္ခရောက်မှာ ကို ကျွန်တော် ကြိုမြင်တယ်။

(၂) ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်နိုင်တာကို ကျွန်တော် အလိုလို သိတယ်။ ကျွန်တော် စစ်ဗိုလ်ဘဝက လာခဲ့တဲ့ လူပါ။

စစ်အစိုးရဟာ သူတို့ ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။

အခွင့်သာတဲ့ အခါ ဖမ်းလိမ့်မယ်။

ထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိမ့်မယ်။

ပြေးနိုင်၊ ရှောင်နိုင်၊ ပုန်းနိုင်၊ ငြိမ်နေနိုင်မှ သက်သာမယ်။

ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း မှန်ပါတယ်။

ကိုဝင်းတင်က ထောင်ထဲမှာ ၁၉ နှစ်လောက် နေခဲ့ရတယ်။

မောင်သော်က ထောင်ထဲမှာ ပဲ ကွယ်လွန်တယ်။

သူတို့ နှစ်ဦးလုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကွာခြားချက်က သူတို့ နှစ်ဦးလုံးက နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်တွေ ရှိတယ်။

အနစ်နာခံရတဲ့ သတ္တိတွေလည်း ရှိကြတယ်။

တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်။

ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်လည်း မရှိဘူး။ အနစ်နာမခံရဘူး။ တိုင်းပြည်ကိုလည်း သူတို့လို မချစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ပိုချစ်တယ်။

ဒါကြောင့် စစ်အစိုးရက ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ မထိဘူး၊ မဖမ်းဘူး။

မောင်သော်က ကွယ်လွန်တဲ့ ညမှာ သူ့ဇနီးက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်း ဆက်ခေါ်တယ်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ငိုတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆွံ့နေအောင် ခံစားရပါတယ်။

'မောင် သာကံ အမှ တတ် ရ'ဆိုတဲ့ ခေါင်း စဉ်ဖြင့် အမှ တံ (၁) နှင့်

(၂) ဂျာနယ်ဆောင်းပါး ၂ ပုဒ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

အဲဒီဆောင်းပါး ၂ ပုဒ်ပါ အချက်အလက်တွေက ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှ ရှိနေတဲ့ မောင်သော်ကပါပဲ။

ကိုဝင်းတင် ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ လည်း 'သူနှင့် ကျွန်တော်' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အခန်းဆက် ဂျာနယ်ဆောင်းပါး ၃ ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆောင်းပါး ၃ ပုဒ်မှာ ပါရှိတဲ့ အချက်တွေဟာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ကိုဝင်းတင်ပါပဲ။

အဲဒီဆောင်းပါး ၅ ပုဒ်လုံးကို 'ရင်ထဲမှ ပုံရိပ်များ' ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် စာအုပ်မှာ ပြန်လည်ဖော်ပြထားပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။

သူတို့ နှစ်ဦးလုံးက ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အမြဲ ကျန်ရှိနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေအထဲမှ ပုံရိပ် နှစ်ခုပါ။

သူတို့ ကို စိတ်ကောက်ပြီး ဒီ'ရေစုန်နှင့် ရေဆန်' စာအုပ်ကို ရေးခဲ့မိတဲ့ အတွက် အကျိုးတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ ၁၉၈၈ အရေးအခင်းရဲ့ ရိုးရိုးရေးဟန် မဟုတ်ဘူး ။

ဝတ္ထုရှည် မှတ်တမ်းတစ်ခုအဖြစ် ပြုစုနိုင်ခဲ့တာပါပဲ။

ဒီမှတ်တမ်းက အဲဒီအချိန်ရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းပါ။ အမြဲ အသက်ဝင်နေတဲ့ လှုပ်ရှားမှုပါ။ နောင်လူတွေအတွက် သင်ခန်းစာ ယူစရာတွေ အများကြီး ပါဝင်နေပါတယ်။

ဒီစာမူကို မင်းယုဝေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက မီးရှို့ဖျက်ဆီးခိုင်းပေမယ့် ကျွန်တော် မီးမရှို့ရက်ပါဘူး။

'ရေစုန်နှင့် ရေဆန်' စာအုပ်ဟာ ရိုးရိုးစာအုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်

တော့် ရင်ထဲက ကျဆင်းလာတဲ့ သွေးသားတွေပါ။

ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်တည်းဖြတ်ပါတယ်။ လှအောင်၊ အများ လက်ခံအောင်၊ ကိုဝင်းမောင် မကြိုက်တာတွေ မပါအောင် ကြိုးစားပါတယ်။

လုံးဝ စင်ကြယ်တဲ့ အဆင့်ရောက်တဲ့ အထိတော့ မပြုလုပ်ပါဘူး။ ကွယ်လွန်သူ အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်ကလည်း အဲဒီအဆင့် ရောက်တဲ့ အထိ တည်းဖြတ်လိုက်တာကို ကြိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ အနှစ်သာရတွေ ပျက်ကုန်မှာ ပေါ့ ခင်ဗျား။

သူတို့ က အရေခွံထူတဲ့ လူတွေပါ။

လောကဓံကို ကြုံကြုံခိုင်းနိုင်တဲ့ လူတွေ...။

အနုပညာရဲ့ တန်ဖိုးကို အလွန်နားလည်သူတွေ... ။

သူတို့ ရောက်ရာဘဝမှ ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြီး ပြီးရယ်နေကြပါလိမ့်မယ်။

မောင်သော်က ပြောသွားဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်။

"ကိုလှဝင်း... ဒီခေတ်မှာ သေတယ်ဆိုတာ လွတ်မြောက်သွား တာပါပဲ။ ဒီခေတ်မှာ ဘာပျော်စရာ... ဘာနေချင်စရာတွေ ရှိလို့ လဲ" တဲ့ ။ အသုဘတစ်ခုကို သူနှင့် ကျွန်တော် အတူသွားပို့ကြစဉ်မှာ သူ ပြောခဲ့ တာပါ။

မှန်ပါတယ်။

သူတို့ နှစ်ဦး သေသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။

လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြတာပါ။

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)

*

အခန်း (၁)
အလင်းနှင့် အမှောင်

"ဖေဖေ ဒီနေ့ သတင်းစာကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ"

သားငယ် အတွတ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဘာသတင်းထူးများ ပါလို့ လဲ သား"

"ဖေဖေ ဖတ်ကြည့်လေ။ ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်တော့မယ်တဲ့ "

ကျွန်တော် သားငယ်ထံမှ သတင်းစာကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

၂.၃.၁၉၈၉ နေ့ထုတ် သတင်းစာ။

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ တစ်ခုတည်းရှိသော မြန်မာဘာသာဖြင့် ထုတ်
ဝေသည့် သတင်းစာ။

ကျွန်တော့်သားငယ် ပေးသော သတင်းစာကို ကောက်လှန်ပြီး စိတ်
ထဲ၌ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည် ။

ဤသတင်းစာတွင် ဖော်ပြထားသည့် အတိုင်းသာ အားလုံး ချောမော
စွာဖြင့် ပြင်ဆင်နိုင်လျှင်ဖြင့် နောက် ၁၄ လအတွင်း သို့မဟုတ် ၁၄ လ
ကျော်လျှင် တိုင်းပြည်ကို ဦးဆောင်မည့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်လောင်း
များ ကို ရွေးချယ်တော့မည်။

ပါတီများကလည်း ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အရေအတွက်အားဖြင့်

များ လှပါဘိ။

အရေးမကြီးပါ။

ဒါ ကျွန်တော့် ပြဿနာမဟုတ်။

ကျွန်တော့် အတွေးများက အဝေးသို့ လွင့်သွားသည် ။

ကျွန်တော်၏ ငယ်ငယ်က ဘဝများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည် ။

ကလေးဘဝ ကျွန်တော့်အတွေးများ ဖြစ်၏။

'ငါ ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ'

'ရှေ့နေလုပ်မယ်'

'စာရေးဆရာ လုပ်မယ်'

'နိုင်ငံရေးသမား လုပ်မယ်'

ဤလုပ်ချင်သော အလုပ် သုံးခုတွင် ...

ကျွန်တော် ရှေ့နေလည်း မဖြစ်။

နိုင်ငံရေးသမားလည်း မဖြစ်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ဆယ်တန်းအောင်ချိန်၌ တက္ကသိုလ် ပညာဆက်သင်ရန် ထောက်ပံ့မည့် သူ၊ ကျောင်းထားပေးမည့် သူ မရှိတော့သဖြင့် စစ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ခဲ့ရသည် ။

ဘွဲ့ရသည် ။

စစ်ဗိုလ် ဖြစ်ခဲ့သည် ။

လေသူရဲ ဖြစ်ခဲ့သည် ။

စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

စာရေးဆရာနှင့် လေသူရဲဘဝမှာ ကျွန်တော် တစ်ချိန်တည်း၌ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၂၂ နှစ်၊ ၂၃ နှစ် အရွယ်။

စစ်ဗိုလ်ဘဝတွင် ကျွန်တော် မပျော်ပါ။

ဤဘဝမှာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က မျှော်မှန်းချက်များ တွင် ပါခြင်း မရှိ။ ဆယ်နှစ်ပြည့်အောင် အမှုထမ်းပြီးသည် နှင့် ငါ ပြန်ထွက်မည်ဟု တပ်ထဲ ဝင်စကပင် ကျွန်တော့်တွင် ဤရည်မှန်းချက် ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အချိန်စေ့နေ၍ မကြာမီ ထွက်လာရန်ရှိသည့် ဗိုလ်မှူးရာထူးသို့ တရားဝင် တိုးမြှင့် ပေးသည့် အမိန့်စာကိုပင် စောင့်မနေတော့။ ကျွန်တော့်အသက် ၂၉ နှစ်မျှ ရှိသော အရွယ်တွင် တပ်မတော်မှ ကျွန်တော့်သဘောနှင့် ကျွန်တော် ပြန်ထွက် သည် ။

"ကိုလှဝင်းရယ်၊ နောက်နှစ်လဆိုရင် ဗိုလ်မှူးဖြစ်တော့မှာ ပဲ။ နှစ်လလောက် သည်းခံစောင့်ပါဦးလား။"

ထိုစဉ်က ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် အတွင်းဝန်လုပ်နေသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွန်းက ကျွန်တော့်ကို တားသည်။ ။ ကျွန်တော် လက်မခံ။ ။ တပ်က ထွက်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ ပြန်ဆွဲထားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေပါသေးသည်။ ။ ထိုစဉ်က တပ်မတော်(လေတပ်)တွင် လေသူရဲ အရာရှိတစ်ဦးသည် ဗိုလ်ကြီး လုပ်သက် ၈ နှစ်ပြည့်သည် နှင့် ပြစ်မှုမရှိလျှင် အလိုအလျောက် ဗိုလ်မှူး ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးဖြစ်ရန် အချိန်စေ့နေပြီ။

တကယ်တော့ လေသူရဲတစ်ယောက်အနေဖြင့် တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရဖို့ ဆိုသည် မှာ မလွယ်ပါ။ လေသူရဲတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် သင်ကြား

မွေးထုတ်ပေးဖို့ ဆိုသည် မှာ အချိန်အများကြီး ယူရ၏။ တိုင်းပြည်မှ ငွေ
အများကြီး အကုန်ခံရ၏။ ယခု တပ်မှ ကျွန်တော် ထွက်ခွင့်ရလိုက်သည်
မှာ ကျန်းမာရေး ကြောင့် ဖြစ်၏။ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်တစ်ခု ထမ်းဆောင်
စဉ် လေယာဉ်ပျံကို မြေပြင်သို့စိုက်ပြီး ထိုးဆင်းချိန်၌ ကျွန်တော့် နား
တစ်ဖက်မှ သွေးများ ထွက် လာ၏။ ညာဘက်နားမှ ကြားနိုင်စွမ်းအား ၈
၀ ရာခိုင်နှုန်းမျှ ပျက်စီးသွား၏။ ဒီဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြပြီး ကျွန်
တော် ထွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးရာထူးကို မမက်။

စစ်လို့ ဘ် ဝမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်သောဘဝမှ မဟုတ် နေ ပဘ။
နောက်. .. ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ဘဝ၌ ဘယ်အခါမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့သော ကု
န်သည် ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ကုန်သည် ဘဝဖြင့်လည်း အောင်မြင်သည် ။

ပျော်လည်း ပျော်သည် ။

ငယ်သူငယ်ချင်းများ အမြင်ကတ်အောင် စီးပွားရေးသမားပင် ဖြစ်မှ
န်း မသိ ဖြစ်လာ၏။

"ဒီကောင် ငွေရဖို့ ပဲ သိတယ်။ ငွေရဖို့ ပဲ စဉ်းစားနေတယ်" မမှန်ပါ။
ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကျွန်တော် အသိဆုံး ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ဖြစ်ချင်သော ဘဝသုံးခုမှာ ရှေ့နေဘဝနှင့် နိုင်
ငံရေးသမားဘဝ ဟူသော မျှော်မှန်းချက်များကို မမေ့ပါ။ မကြာခဏ သ
တိရ၏။ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်၏။

လက်တွေ့လည်း လုပ်ကြည့်၏။

စစ်တက္ကသိုလ် အပတ်စဉ် ၄ မှ ကျောင်းစာ ထူးချွန်သူများ စာရင်း
တွင် ကျွန်တော် ပါသည် ။ သို့သော် ကျောင်းစာကို မကြိုးစား၊ ကျောင်း

စာ ထက် အပြင်စာကို ပိုဖတ်ခဲ့သည်။ စစ်တက္ကသိုလ်တွင် လုံးဝ မကြိုးစားဘဲ တစ်နှစ် တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့သည်။ ထိပ်ဆုံးအဆင့်မှ အောင်သူများ စာရင်းတွင် ကျွန်တော် ပါဝင်သည်။

ကျွန်တော် စစ်တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ပထမ နှစ်နှစ်တွင် သိပ္ပံဘာသာ တွဲ ယူသည်။ နောက် ဥပစာသိပ္ပံ အောင်ပြီးမှ ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲ ပြန်ပြောင်းယူ သည်။

"ဒီကောင် ဂရောင်၊ ဂရောင်ကျသလားလို့ မမေးနဲ့ "

သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းဝေဖန်သည်။

ကျွန်တော်ယူခဲ့သော ဘာသာတွဲကို ကြည့်ပါဦး။

အင်္ဂလိပ် စကားပြေ။

အနောက်တိုင်း သမိုင်း။

နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ။

စစ်သုံးပထဝီ။

ပြန်တွေးကြည့်ပါ။

စစ်သုံးပထဝီ ဆိုသည် မှာ တကယ်တော့ စစ်နှင့် နိုင်ငံရေးမှာ ခွဲမရသဖြင့် နိုင်ငံရေး ပထဝီ။ ပထဝီဆိုသော ဘာသာကို နိုင်ငံရေးရှုထောင့် မှ သုံးသပ်သင်ပြသော ဘာသာပင် ဖြစ်၏။

အနောက်တိုင်း သမိုင်း... ။

တကယ်တော့ အနောက်တိုင်းသမိုင်း ဟူသည် မှာ လည်း ဥရောပတိုက် နိုင်ငံများ ၏ နိုင်ငံရေး ဖြစ်ရပ်များကို သုံးသပ်ထားသည့် ဘာသာရပ်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ကြားသည့် လူငယ်ဘဝကပင် နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့ဖူးသည် ဟု ဆိုလျှင် မမှားပါ။ မှန်ပါသည် ။ အပြင်စာ အလွန်အဖတ်များသော ကျွန်တော့် စာဖတ်အားမှာ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံနှင့် ဥရောပသမိုင်း ဘာသာရပ်များ အတွက် အလွန်အထောက်အကူပြု၏။ ဤဌာန နှစ်ခုလုံးမှ ထိုအချိန်က ဗိုလ်မှူးလှရှိန် (ရေတပ်) အောက်တွင် ရှိ၏။

"မင်းကို တတိယနှစ်မှာ ရော၊ စတုတ္ထနှစ်မှာ ရော ငါ ဂုဏ်ထူးပေးတယ်။ မင်း သောက်လက်ရေးက သိပ်ညံ့နေ တော့ ကျန်လူတွေက မင်းအဖြေလွှာကို မဖတ်တတ်ဘူး ဆိုပြီး ကန့်ကွက်လို့ မင်း မရခဲ့တာ "

နောင်အခါမှ သူ ပြန်ပြောပြ၍ ကျွန်တော် သိခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှေ့နေဖြစ်ရန်အတွက်လည်း လေသူရဲဘဝ၌ပင် B.L (ဥပဒေဝိဇ္ဇာ) ပထမနှစ်ကို တက်ခဲ့ဖူး၏။ စာမေးပွဲနီးမှ စစ်ဆင်ရေး တာဝန်များ နှင့် ရှေ့တန်း တပ်ဆွယ်သို့ ရောက်နေပြီး စာမေးပွဲဖြေခွင့် မရခဲ့။

နောက် ဥပဒေဝိဇ္ဇာတန်းများ ပိတ်သွားသည် ။

R.L (မှတ်ပုံတင်ရှေ့နေ) သင်တန်းများ စဖွင့်သောအခါ၌ လည်း စဖွင့်စကပင် ကျွန်တော် တက်ရန် ကြိုးစား၏။

တက်ခွင့်မရ။ နယ်တွင် ရောက်နေသည် ။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော် တပ်မတော်(လေ)တပ်မှ ထွက်လာသည် ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်က ကျွန်တော် R.L ပထမနှစ်ကို တက်သည် ။ စီးပွားရေးအလုပ်များက တစ်ဖက်နှင့် မို့ ကျောင်းမှန်မှန် မတက် နိုင်။

စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေသည် ။

ဖြေပြီးစက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်မှ အောင်ပါမည်လားဟု ပင် ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် အောင်စာရင်း ထွက်သောအခါ၌ အဖြေလွှာပင် မှားသွား၍ ပင်လား မပြောတတ်။ အောင်ရုံတင်မက ဂုဏ်ထူးတစ်ခုပင် ပါလာခဲ့သေး သည် ။

ကျွန်တော် ရှေ့နေတစ်ပိုင်း ဖြစ်ပြီ။

တစ်နေ့တွင် ရှေ့နေတစ်ယောက် ဧကန်မုချ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရတော့ မည် ။

သို့သော် ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ဘဝ မျှော်မှန်းချက်တစ်ခု ဖြစ်သော နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်ရန် ဟူသော မျှော်မှန်းချက်မှာ မူ ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက် ခဲ့ရသည့် ခေတ်အခါ အခြေအနေများ အရ ဖြစ်စရာ လမ်းစလည်း မမြင်။ လမ်းစမြင်သည် များကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စား။ တခြား ခေတ်ပြိုင် သူငယ်ချင်းများ ၏ မဆလပါတီထဲ ဝင်ပြီး မဆလ၏ နိုင်ငံရေးဟု ဆိုသော အလုပ်များကို လုပ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သည် ။ ဖြစ်ချင်စိတ်လည်း လုံးဝ မရှိတော့။ သူတို့ ကိုလည်း အားမကျ။ သူတို့ လုပ်နေသည် မှာ ကျွန်တော်လုပ်ချင်သော နိုင်ငံရေးမျိုး မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးလောက နှင့် ထိတွေ့ရန် အကြောင်း လုံးဝမရှိတော့ဟု ပင် ထင်ခဲ့သည် ။ ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်များ မမှန်။

ကျွန်တော် ကလေးဘဝက မျှော်မှန်းထားသော နိုင်ငံရေးသမား ဘဝ ဆိုသည် မှာ ကြီးကျယ်သော စကားများ နှင့် တင်စားပြောရလျှင် တော်လှန်ရေး သမားဟု ပင် ဆိုရမည်လား မပြောတတ်ပါ။ ရယ်ရပါသည် ။ အချိန်အခါအရ ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးသမားဘဝကိုသာ မဟုတ်။ တော်လှန်ရေးသမား တစ်ဝက်တစ်ပျက် တစ်ယောက်ဘဝပင် ရက်ပိုင်း

မျှ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ထိုရက်ပိုင်းမျှဟူသော အတွေ့အကြုံသည် ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ပင် မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို နောင်ဘယ်အခါမှ ထပ်မံ မက်ချင်အောင် ဖြစ် စေခဲ့ပါသည်။ ။

အသည်းငယ်တတ်၍ ပင်လား မပြောတတ်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည့် နိုင်ငံရေးမှာ ဟိုချီမင်း၊ လင်ကွန်း၊ ချာချီ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် အားကျခဲ့သော နိုင်ငံရေး။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးမှာ စစ်ကားရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲမှ မင်းသား စစ်ဗိုလ်၏ စွန့်စားပုံများကို အဟုတ်ထင်၍ ကလေး တစ်ယောက်၏ စစ်ဗိုလ်လုပ်ချင်သော စိတ်ကူးများ နှင့် တူလှ၏။ ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။ ။

ကျွန်တော်၏ တစ်ဝက်တစ်ပျက် တော်လှန်ရေးသမားဘဝ ဆိုသည်မှာ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လနှင့် စက်တင်ဘာလများ အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အရေးအခင်း၌ ကျွန်တော်၏ ပါဝင်မှုများ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော် ပါဝင်သည့် အခန်းမှာ စာပေနှင့် အနုပညာရှင်များ ၏ လှုပ်ရှားမှု အခန်းတွင် ဖြစ်၏။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဤစာပေနှင့် အနုပညာရှင်များ ၏ လှုပ်ရှားမှုတွင် အမြဲတေ ဘဝမှ မွေးဖွားသန့်စင် ကြီးပြင်းလာသည် အထိ ပါဝင်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံရေး မလုပ်ဘဲ ပြင်ပလောက၌ ကျန်နေသူများ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ကျန်လူများကတော့ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုတွင် တစ်ပြိုင်နက် ဝင်ရောက် ၍ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်သော နိုင်ငံရေးသမားကြီးများ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းအတွင်း စာရေးဆရာများ ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်း မရှိသေးပါ။

ဒီနေ့ လမ်းဘေးတွင် ထိုင်ပြီး ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံကို
ငေးကြည့်နေသော သနားစရာ ကျွန်တော်သည် ပြီးခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့
၏ လှုပ်ရှားမှုများကို တွေးကြည့်သည်။ ။

ရယ်ရတယ် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လေသူရဲစစ်ဗိုလ်ဘဝမှ စခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် ၁၉၆
၄ ခုနှစ်မှ စ၍ စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ ။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် သတင်းစာပ
ညာ သင်တန်း တက်ရောက်ရပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး
ဌာနသို့ အထူးအရာရှိအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ။ မြန်မာ့သတင်းစဉ် (NA
B) တွင် အယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ယနေ့ အရေးအခင်းဖြစ်သည့် ၁၉
၈၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် စာပေလောက၌ ရောက်နေသည် မှာ ၂၄ နှစ် ရှိ
ချေပြီ။ ဒါကြောင့် လည်း ရင်ထဲမှာ အမျိုးမျိုးတွေးနေသည်။ ။

ပြန်လည် တင်ပြချင်စိတ်များ လည်း ပေါ်မိသည်။ ။

မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်တင်လိုစိတ် မရှိပါ။

လူဆိုသည် မှာ မည်သူမျှ အမှားနှင့် မကင်းပါ။

ယခု ၂၀ ရာစု၏ ထိပ်တန်းပညာရှင်ကြီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း
ခံရသော ပြင်သစ်လူမျိုး ဂျင်းပေါ့ဆပ်ကပင် 'ကျုပ် အတိတ်ကို ပြန်ကြ
ည့် လိုက်ရင် မှားတာတွေနှင့် သာ များ ပါတယ်' ဟု သူ မသေမီ
ပြောသွားခဲ့ဖူး ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်လည်း မှားပါမည်။

ကျွန်တော့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ လည်း မှားပါမည်။ မှန်သည် များ
လည်း ရှိကြပါသည်။ ။

